

David Szalay

Ce nu poate fi rostit

Traducere din limba engleză de
Anca Bărbulescu

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Cezar Petrilă

Design copertă: @ Maddy Angstreich
Foto copertă: @ Lucie Lang/Alamy Stock Photo; @ Volodymyr Melnyk /
Alamy Stock Photo

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SZALAY, DAVID

Ce nu poate fi rostit / David Szalay ; trad. din lb. engleză de Anca
Bărbulescu. - București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2882-2

I. Bărbulescu, Anca (trad.)

821.111

Titlul original: *FLESH*
Autor: David Szalay

Copyright © 2025 by David Szalay

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2882-2

Ce nu poate fi rostit

La cincisprezece ani, se mută cu mama lui în alt oraș și se transferă la altă școală. Nu e o vârstă ușoară la care să faci așa ceva — ordinea socială din școală deja e bine stabilită și îi vine destul de greu să-și facă prieteni. După o vreme își găsește totuși unul, și el solitar. Uneori mai stau după ore în noul mall în stil american care s-a deschis recent la ei în oraș.

— Tu ai făcut-o vreodată? îl întreabă prietenul lui.

— Nu, răspunde István.

— Nici eu, spune prietenul lui, iar din gura lui mărturisirea pare ușoară.

Are un fel de a vorbi despre sex simplu și firesc. Îi spune lui István despre care fete de la școală are fantezii și ce își imaginează că le-ar face. Spune că de multe ori se masturbează de patru-cinci ori pe zi, ceea ce îl face pe István să se simtă oarecum complexat, pentru că el de obicei o face doar o dată sau de două ori. Când recunoaște asta, prietenul lui îi spune „Probabil ai libidoul scăzut“.

Așa o fi, nu are de unde să știe.

Nu știe cum e pentru alții.

Nu are acces decât la propria experiență.

Într-o zi, prietenul îi spune că a făcut-o cu o fată care stă de partea cealaltă a căii ferate.

Știrea îl descumpănește.

István îl ascultă pe prietenul lui cum descrie ce s-a întâmplat, cu destul de multe detalii. Încearcă să-și dea seama dacă prietenul lui spune adevărul sau minte. Ar prefera să mintă, dar bănuiește că spune adevărul. Unele lucruri par prea specifice, prea surprinzătoare ca să le fi inventat.

Apoi, după câteva zile, îi zice că a vorbit cu fata și ea a zis că e de acord s-o facă și cu István.

— Serios? întrebă István.

— Îhî, spune prietenul lui.

István nu știe dacă asta înseamnă că o s-o facă toți trei împreună sau doar el cu fata.

E prea nesigur pe el ca să întrebe.

După ore, în aceeași zi, trec pasarela, dincolo de calea ferată.

Deja se întunecă.

Coboară treptele metalice de partea cealaltă a pasarelei și merg o vreme până ajung la o zonă rezidențială. Nu e prea diferită de cea în care locuiesc István și mama lui, doar că aici blocurile, deși făcute tot din prefabricate, sunt mai înalte. La intrarea unuia dintre blocuri, prietenul tastează la interfon numărul unui apartament.

Câteva secunde mai târziu, fără un cuvânt, ușa se deschide, iar el o împinge cu umărul și intră.

În lift miroase a fum de țigară.

În timp ce urcă, István se uită fix la furnirul cu aspect de lemn din interior.

Urcă foarte lent, cu un scârțâit continuu și un alt zgomot, puternic, ca un ticăit, când trece de fiecare etaj.

— Ești bine? îl întreabă prietenul lui.

— Da, spune István.

— Pari mort de frică.

— Nu.

Ies din lift la unul dintre etajele superioare, iar prietenul lui bate la ușa unui apartament. Deschide o fată cam de vârsta lor.

— Bună, spune ea.

— Bună, spune prietenul lui István.

Fata se dă laoparte ca să le facă loc să intre în hol.

— El e prietenul meu, spune prietenul lui István. Știi tu.

De care ți-am zis.

— OK, spune fata.

Ea și István se privesc o clipă.

— OK? întreabă prietenul lui István.

— Îhî, zice fata.

Rămân toți trei acolo în picioare.

Fata se uită din nou la István.

El nu se uită la ea.

— OK, spune prietenul lui István.

— Vrei să aștepți aici? îl întreabă fata, arătând spre o ușă.

— Îhî... bine, zice prietenul lui István.

Pare dezamăgit, de parcă n-ar fi fost sigur dacă aveau s-o facă toți împreună și ar fi sperat să fie așa.

István își scoate o țigară, dar trebuie să insiste de câteva ori pentru ca bricheta să se aprindă.

Prietenul lui îi caută privirea, o susține pentru o clipă și zâmbește.

István nici nu încearcă să-i zâmbească și el. Simte că-l cuprinde un fel de panică.

O urmează pe fată pe un coridor scurt și întunecat, apoi intră într-o cameră din capăt.

Nu prea e atent la interior, observă doar că e plin de lucruri, inclusiv ceva ce pare a fi un animăluț într-o cușcă.

Fata se așază pe un pat din cameră.

István se așază pe un scaun.

— Cum ai zis că te cheamă? îl întreabă fata.

Îi spune.

Îi spune și ea cum o cheamă.

— Te simți bine? întreabă ea.

— Da, zice el.

Stau de vorbă câteva minute. Cel puțin ea vorbește. Sunt și tăceri lungi, când se aude uneori animăluțul mișcându-se în cușcă. Fata îl întreabă de unde e.

— Și cum e acolo? îl întreabă după ce-i spune.

— E în regulă, zice el.

Rămân așezați în tăcere.

Ea își aprinde o țigară, poate doar ca să facă ceva.

După o vreme, fără un cuvânt, fata se ridică și pleacă.

După alte câteva minute, ușa se deschide din nou.

István ridică ochii și îl vede pe prietenul lui.

Se aștepta să fie fata.

— Ce s-a întâmplat? întreabă prietenul lui.

— Cum adică?

— Ce s-a întâmplat? întreabă din nou prietenul.

— Nimic.

— Vrea să pleci, spune prietenul lui. Ce-ai făcut?

— Nimic.

— Nimic?

— Da.

Ies împreună din apartament, iar pe palier, afară, prietenul lui spune:

— Bine atunci, mai vorbim.

— Tu nu vii? îl întreabă István.

— Nu, vrea să rămân, spune prietenul lui.

— A, da?

Prietenul dă din cap că da.

— Ne mai vedem.

— Bine.

Fără să înțeleagă ce s-a întâmplat, István coboară singur cu liftul.

— A zis că nu ești sexy. Așa a spus.

Au trecut câteva zile și prietenul îi explică, îi spune ce s-a întâmplat.

István fumează.

E oribil să i se spună așa ceva, despre el, dar nu știe ce să răspundă. Pare imposibil de răspuns.

— A zis că nu părei în stare, spune prietenul lui.

— Ba eram, spune István.

— Ea a zis că nu părei.

— Eram.

De atunci, nu mai e la fel cu prietenul lui.

Petrec mai puțin timp împreună.

Prietenul lui începe să umble cu alții.

István stă mai mult singur.

*

Duminică merge cu mama lui în vizită la bunica. E ziua ei. Stă acolo plictisit, în sufragerie, cât ea stă de vorbă cu mama lui.

Mama lui îi cere să pună apă într-o vază pentru florile pe care le-au adus.

Se duce la bucătărie și pune apă.

Ferestrele sunt deschise. Ziua e caldă pentru perioada asta din an.

— Și tu ce mai faci? îl întreabă bunica.

— Bine, spune el.

Stă în picioare în balconul mic, dorindu-și să poată fuma.

În depărtare, mai jos pe panta dealului, vede cartierul unde locuiesc el și mama lui.

Mama tocmai îi spune bunicii ce note bune are el la școală.

Bunica scoate niște bani din portofel și-i dă, ca un fel de recompensă, se pare.

Mama lui îi spune să mulțumească.

— Mulțumesc, zice el.

Bunica zâmbește.

Are niște cărți de călătorii. Sunt una lângă alta pe o etajeră de lângă televizor. Italia, Franța, Cehoslovacia, URSS, RFG, Marea Britanie. De plictiseală, se uită la ele cât stau de vorbă mama și bunica lui. Cărțile sunt cu poze, majoritatea alb-negru și câteva color. Culorile arată cumva nefiresc, nu par a fi culorile unor lucruri reale.

În apartamentul de vizavi de ei stă o doamnă. La scurt timp după ce István și mama lui s-au mutat în bloc, doamna a întrebat-o pe mama lui dacă n-ar putea István s-o ajute când și când la cumpărături.

— Asta ce înseamnă? a spus István când i-a povestit mama lui.

— Vrea să te duci la cumpărături cu ea și s-o ajuți să care lucrurile pe scări.

— Nu vreau, a zis el.

— Doamna ne-a ajutat foarte mult.

— Nu mă duc, a repetat.

— I-am zis că te duci, a spus mama lui.

— I-ai zis că mă duc?

— Da.

— De ce?

— Ne-a ajutat foarte mult, a spus din nou mama lui. Iar soțul ei are nu știu ce probleme cu inima. Nu stau la discuții cu tine pe chestia asta.

De atunci, o dată sau de două ori pe săptămână, merge la supermarket împreună cu doamna și o ajută să aducă acasă cumpărăturile.

După ce vine de la școală, își lasă ghiozdanul pe jos în apartament, apoi iese iar și bate la ușa apartamentului de vizavi.

Îi deschide doamna care locuiește acolo, care îi spune să aștepte puțin, iar el se conformează, cu gluga și căștile pe cap, uitându-se în jos la primul rând de scări până la palierul dintre etaje, unde e un șir de plante în ghivece pe podea, lângă geam. Fereastra e plasată ciudat de jos. De fapt, coboară sub nivelul podelei.

— Așa, spune doamna, încuind ușa apartamentului.

Acum și-a pus paltonul și pălăria și încep să coboare împreună scările de beton.

— E frig afară? întrebă ea în timp ce coboară.

Trebuie să-și ridice căștile de pe urechi ca s-o audă.

— E frig afară? repetă ea.

— Da, spune el.

Pășesc cu grijă printre băltoacele de pe pavajul neuniform și așteaptă la semafoare.

Interiorul supermarketului pare foarte luminos după întunericul iernatic de pe stradă.

Doamna își eliberează părul de sub pălărie și își lasă eșarfa mai largă în jurul gâtului.

El o urmează împingând căruciorul, iar ea pune diverse lucruri în el.

Nu vorbesc.

După aceea se întorc la blocul unde locuiesc și urcă scările. Clădirea nu are lift, iar apartamentele lor sunt la etajul patru.

— Ești foarte puternic, îi spune ea când el pune cumpărăturile grele pe masa din bucătărie.

Nu știe ce să răspundă.

Se mulțumește să dea din cap afirmativ, iar ea îl întreabă dacă vrea niște *somlói galuska*. Uneori când se întorc îi oferă ceva de mâncare, ceva dulce ca *somlói galuska*.

— Mda, bine, spune el.

— Atunci stai jos, zice ea.

El se așază la masă.

Somlói galuska e în frigider, iar ea pune o porție mare într-un castron de sticlă și i-l așază dinainte, cu o lingură.

— Mersi, spune el.

În timp ce mănâncă, ea pune cumpărăturile la locul lor.

István începe să-și dea seama că ea simte față de el un fel de afecțiune sau ceva. El se simte stânjenit, dar îi și place oarecum, deși nu simte niciun fel de afecțiune pentru ea.

Nu simte nimic pentru ea.

E doar o femeie în vârstă, poate chiar mai în vârstă decât mama lui.

Parcă nici n-ar exista.

— Cum e? întreabă ea, în timp ce pune lucrurile la loc.

— E bun, spune el.

Mănâncă repede, în parte pentru că e delicios, în parte pentru că vrea să plece de-acolo cât mai repede.

Când termină, se ridică, iar scaunul hârșâie zgomotos pe podea.

— Păi, bine atunci, spune el.

— Pot să-ți dau un pupic? zice ea.

E în picioare în fața lui.

Întrebarea e atât de surprinzătoare, încât nu știe ce să spună.

Nici măcar nu știe la ce se referă, de fapt.

Cum el nu răspunde, îl sărută pe buze. E un nimic — buzele ei doar le ating pe ale lui pentru o clipă.

— Îmi pare rău, spune ea, imediat după aceea.

El rămâne în picioare.

— Acum cred că e cazul să pleci.

Tot fără să scoată un cuvânt, iese, traversează palierul și intră în apartamentul mamei lui.

*

În clasă luminile sunt aprinse, neoane pe tavan în cutii translucide de plastic. Cutiile conțin destul de multe muște moarte — forme mici și neclare pe care uneori le fixează cu privirea în timp ce vorbește profesorul. Doar câțiva se prefac că l-ar asculta pe profesor, care citește cu voce tare dintr-o carte. „În termeni generali, indivizii mai «adaptați» au un potențial de supraviețuire crescut. Dar teoria modernă a evoluției definește adaptarea la mediu nu în funcție de durata vieții organismului, ci de succesul acestuia în reproducere. Dacă un organism trăiește doar pe jumătate cât alții din specia sa, dar are de două ori mai mulți urmași care supraviețuiesc până la maturitate,

genele acestuia devin mai răspândite în populația adultă a generației următoare.” E ultima lecție din după-amiaza aceea.

Apoi se întoarce acasă pe jos.

Urcă scările câte două și dintr-odată ea e acolo, în fața lui, cu o stropitoare mică de plastic în mână. Udă plantele de pe palierul dintre etaje. N-a mai văzut-o de ultima oară când au mers la supermarket împreună, când s-au sărutat după aceea.

— Bună, István, spune ea, fără să se oprească din ceea ce făcea.

— Bună, zice el.

Rămâne acolo, cu câteva trepte mai jos de ea, gâfâind ușor. Acum, că o revede, e și mai ciudat să se gândească la faptul că efectiv a *sărutat-o*.

Îl întreabă dacă poate să vină la supermarket cu ea.

— Bine, spune el.

Ca de obicei, nu-și vorbesc la cumpărături.

Abia când se întorc la ea în apartament, ea spune:

— Îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat mai deunăzi.

E surprins că spune asta. Sună de parcă i-ar fi făcut ceva *lui*, în timp ce el s-a gândit la momentul respectiv ca la ceva ce au făcut împreună.

— E în regulă, spune el.

— Da? întreabă ea.

Nu e sigur ce-ar trebui să spună.

Nu spune nimic.

— Ai zis cuiva? întreabă ea.

— Nu, răspunde el.

N-a spus nimănui. Nu are cui să spună. Și, chiar dacă ar avea, ce să spună? Că a sărutat o persoană bătrână și urâtă ca ea?

*

Data următoare când se întorc de la supermarket și ea îl întreabă dacă vrea niște *somlóí galuska*, el ezită, apoi spune „Mda, bine“.

Ea îi zice să se așeze și îi pune dinainte un castron, cu o lingură și un șervețel de hârtie împăturit.

— Mersi, spune el.

Cât mănâncă el, ea pune lucrurile la loc.

Tocmai s-a ridicat de la masă și se șterge la gură cu șervețelul de hârtie, când ea spune:

— Pot?

E evident la ce se referă.

— Bine, răspunde el, după câteva secunde.

Nu știe de ce spune asta. O parte din el pare să vrea.

Buzele ei le ating ușor pe ale lui pentru o clipă, la fel ca prima oară.

— Mulțumesc, spune ea, fără să-l privească.

— E în regulă, zice el.

Nici acum nu se uită la el, doar așteaptă să plece.

Când înțelege că asta așteaptă, el iese pe palier și intră în apartamentul mamei lui.

După asta se sărută de fiecare dată. Devine parte din ceea ce fac atunci când merg la supermarket. Ea îi oferă ceva de mâncare, apoi îi atinge ușor buzele pentru o clipă, după care el pleacă.

*

Într-o zi, ea propune să stea pe canapea.

N-a intrat niciodată la ea în sufragerie. Nu prea observă interiorul, doar că are un balcon la un capăt, ca și

în apartamentul mamei lui, cu balustradă din panouri de sticlă securizată verde.

Se așază amândoi pe canapea.

— Ai sărutat vreodată pe cineva ca lumea? întrebă ea.

Jenat că răspunsul e negativ, se preface că nu e sigur la ce se referă. Oricum, nu spune nimic.

— Vrei să mă săruți ca lumea? întrebă ea.

— Bine, spune el.

În mod surprinzător, inima îi bate cu putere.

— Da? întrebă ea.

El doar dă din cap afirmativ.

Aude cum ticăie un ceas.

Ea își atinge buzele de ale lui, cum a făcut în bucătărie de câteva ori, doar că acum le ține acolo și le apasă mai tare de ale lui.

E ceva ciudat la unghiul în care stau unul față de celălalt, așa că își schimbă puțin pozițiile.

Ea își lipește din nou buzele de ale lui, iar de data asta deschide gura și îi simte limba pe buze și apoi deschide și el gura, lăsându-i limba înăuntru.

Închide ochii ca să nu fie nevoit s-o vadă, ca să nu-i simtă decât buzele și limba în gura lui.

— Ți-a plăcut? întrebă ea.

El dă din cap că da.

— Vrei să mai facem? întrebă ea.

— Bine, spune el.

O fac din nou, iar în timp ce o fac mâna ei îi atinge în treacă erecția, care împinge în materialul pantalonilor.

Aproape că nici nu era conștient de asta până nu i-a atins-o accidental mâna ei.

De cum se întâmplă, o simte că se încordează.

Jenat, se îndepărtează de ea.

- Ce e? întrebă ea, încercând să-l ia de mână.
El e deja în picioare.
- Ce e? zice ea din nou. E în regulă.
Nu-i în regulă, își spune el, uitându-se în jos la ea.
Femeia îl dezgustă. Nu mai zice nimic, doar pleacă.
Coboară scările și iese din bloc și se plimbă aproape o oră fără să știe prea bine unde se află sau încotro merge.
Când se întoarce, ea îl așteaptă pe palier.
- Te simți bine? întrebă ea.
- Mda, spune el.

După aceea e convins că n-o să-l mai sărute. Apoi, după câteva zile, când îl întreabă dacă vrea să stea pe canapea cu ea, își dă seama că o parte din el vrea.

— Vrei? întrebă ea.

Sunt în picioare în bucătărie, față în față.

E destul de înaltă, aproape la fel de înaltă ca el.

— Bine, spune el.

O urmează în sufragerie și se așază împreună pe canapea și încep să se sărute din nou, cu limba.

De data asta, când mâna ei îi găsește erecția, pare să fie atentă să nu facă nimic care l-ar putea tulbura. Se mulțumește să-l sărute la fel și își lasă mâna acolo, pe pantalonii lui. Apoi, după câteva minute, începe s-o miște încet în sus și-n jos. Își împinge limba mai adânc în gura lui, aproape prea mult, așa că el își îndepărtează instinctiv capul, iar ea își retrage puțin limba. Mâna i se mișcă în continuare lent în sus și în jos și lui îi place, deși se mișcă mult mai încet decât și-ar mișca el mâna și, poate din cauza asta, pentru că se mișcă mult mai încet decât și-ar mișca el mâna, își dă seama prea târziu că e gata să-și dea drumul.

Sunetul pe care-l scoate e ca un suspin de durere.

După o clipă, e conștient de umezeala din pantaloni, apoi de miros.

Pare un dezastru ce s-a întâmplat.

Habar n-are ce să facă, habar n-are dacă ea va înțelege măcar.

Și ea pare surprinsă.

Nu-l mai sărută.

Nu se uită la ea. Se uită în jos, la marginea deșirată a covorului.

Dacă s-ar uita la ea, ar vedea că îi zâmbește. Dar nu se uită la ea. Nu vrea s-o vadă. Îi este rușine și e oarecum îngrozit că face asta cu o persoană bătrână și urâtă ca ea.

— Du-te, spune ea, iar el se ridică și pleacă.

Puțin mai târziu, cineva bate la ușa apartamentului.

E ea.

Se întreabă dacă vrea să stea de vorbă cu mama lui, care e încă la serviciu — poate vrea să-i spună ce s-a întâmplat, idee care îi provoacă un fel de teroare.

De fapt, cu el vrea să stea de vorbă.

— Te simți bine? întreabă ea.

Vorbește pe un ton blând, amabil, care îl surprinde.

— Da, spune el.

— Ce s-a întâmplat acum, zice ea, vreau să știi că... e în regulă. Dacă ți-a fost rușine sau mai știi eu ce. Nu e cazul să-ți fie. E în regulă.

El nu zice nimic.

— Asta am vrut să-ți zic, spune ea. Doar atât.

— Bine, spune el.

— Bine, spune ea, după care el închide ușa.

*